

Kimin etkisinde kalıyor, kimi dinliyoruz?

Mevlânâ, Mesnevî’de şöyle bir sadakat imtihanı hikâyesi anlatır: Gazneli Mahmud bir gün vezirlerinin, beylerinin emrini dinleme derecelerini anlamak için imtihandan geçirir. Elindeki değeri biçilmez mücevheri vezirlerine gösterdi ve değerini sordu. Hepsî, “Paha biçilmez!” olduğunu söyledi. Bunun üzerine teker teker:

“Bu mücevheri kır!” diye emretti.

“Bu paha biçilmez bir cevherdir, onu kırarsam sana kötülük etmiş olurum. Bu kötülüğü sana yapamam!” mealinde cevaplar verdiler ve cevheri kırmadılar. Sultan Mahmud hepsinin sözünü beğendi ve onlara hediyeler verdi. Sıra en sadık bendesi Ezar’a geldi. Ona da değerini sordu; çok değerli olduğu cevabını aldı. Bunun üzerine:

“Onu kır!” diye emretti. Hiç tereddüt etmeden mücevheri yere atıp kırdı. Herkes şaşkınlıkla ona baktı ve “Ne yaptın Ezar, bu kadar kıymetli bir cevheri nasıl kırdın?” diye sitem etti. O şöyle dedi:

“Evet bu mücevher çok değerliydi, ama padişahın emri daha da değerlidir. Onu kırmaktansa bu mücevheri kırdım.”

Bu cevabı çok beğenen Gazneli Mahmud şöyle dedi:

“Sadakat imtihanını Ezar kazandı ve en büyük hediye hak etti!”

İster imanî, ister ibadetî, ister ahlâkî, ister içtima-î ve siyasî mesele olsun; acaba, ne kadar Risâle-i Nur’un sözünü dinliyor, onun etkisinde ne derecede kalıyoruz? Acaba, ne kadar kendi aklımızın ve kafa fenerimizin, madrabaz medyanın, sehhar televizyonun; çevremizin, partilerin veya liderlerin, nefsimizin, arkadaşlarımızın, dostlarımızın etkisinde kalıyoruz? Ve Hakkın hatırını ne kadar gözetiyoruz? Çok ciddî iki muhterem okuyucumuz, seçim sonunda beni arayıp aynı mealdeki düşüncelerini şöyle aktardılar:

“Demokratlar meselesi ve AKP’yi iyi değerlendirmemiz gerekir. Olayları isabetli okumalıyız. Biz oyumuzu demokrat misyona verdik. Ama, çoluk-çocuğumuzu ikna edemedik. Hanımlarımız sohbette Risâle-i Nur’dan okudu, biz de meseleyi akşam müzakere ettik, tartıştık, ikna oldular, sabahleyin AKP’ye oy attılar. Çocuklarımızı ise ikna edemedik!..”

Onlar hanımlarını ve çocuklarını etkileyemedi. Bu gayet demokratik bir durumdur. Elbette kimse kimseyi zorlayamaz. Hepimiz Risâle-i Nur’un etkisinde kalma gayretinde değil miyiz? Ancak, şu noktayı da düşünmeli:

Acaba, hanımlar ve çocuklar, beylerini, babalarını ne kadar etkiledi?

31 Mart Vak'asında yatıştırıcı rol oynadığı halde, kendisinden önce on kişiyi astığı Divanı Harb-i Örfî Mahkemesi'nde Bediüzzaman şöy-le der:

“Hakkın hatırını kırmayacağım, hakikati söyleyeceğim. Zira Hakkın hatırı âlidir; hiçbir hatıra feda edilmez. Kimin hatırı kırılırsa kırılınsın, yalnız Hak sağ olsun.1 (Üstad, muhakeme sonucunda beraat ettiği gibi, onlarca kişinin haksız yere idam edilmesine de engel olur.)

Evet, kendimizi özeleştiriyeye tabi tutmalıyız. Kimin etkisinde ne kadar kalıyoruz? Milletın değerleriyle ters düşen, 28 Şubat'ın mimarları ve kotarıcıları, yasakları savunan jakoben laik çevreler, gazeteler, televizyonlar, köşe yazarları, yorumcular, anketler, internet siteleri, ajanslar, olumsuz kitle iletişim vasıtaları ve müstebit sistemin tesirinde mi kalıyoruz! Yoksa, Hakkın hatırını gözetip, sadakat imtihanını kazanabiliyor muyuz? Şu halde, hepimiz, onun, bunun hatırını değil, Hakkın hatırını gözetmeli değil miyiz?